

Det konservative Folkepartis Udvalgsmedlemmer (Carlsen-Skiødt, Lemvig-Müller og Johannes Lou) har anset det for deres Opgave at være medvirkende til at skabe en endelig Afviklingslov paa Boliglovgivningens Omraade ud fra den Forudsætning, at den indføjede Aagerbestemmelse er tilstrækkelig til at værne Lejerne mod en ubillig Udnyttelse fra Udlejernes (Ejernes og Fremlejernes) Side, og tiltræder derfor de af Flertallet og Udvalget stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 7 angaaende Bortfald af de $\frac{2}{3}$ Majoritet har man tiltraadt dette ud fra den Betragtning, at Opretholdelsen af kvalificeret Majoritet vil medføre et unødigt Modsætningsforhold mellem Ejere og Lejere og samtidig skabe Undtagelsestilfælde, hvor man gaar bort fra den sædvanlige Opfattelse af kommunalt Selvstyre.

Et *Mindretal* (Fr. Andersen, Heilesen, J. Chr. Jensen, J. P. Larsen, Niels Petersen, L. D. Rasmussen og Simonsen) anerkender, at det under Lovforslagets Behandling i Udvalget er lykkedes at naa til Enighed om visse Forbedringer af dette. For Mindretallet har det saaledes blandt andet været magtpaaliggende at søge gennemført en vis Beskyttelse ogsaa for Lejere i saadanne Kommuner, hvor Huslejelovgivningen i Henhold til vedkommende Kommunalbestyrelses Beslutning helt bortfalder. Enighed herom er opnaaet ved Ændringsforslag Nr. 18.

Mindretallet kan imidlertid ikke tiltræde den Hovedbetragtning, der ligger til Grund for Lovforslaget, at det er muligt nu at fastslaa Tidspunktet for Huslejelovgivningens endelige Bortfald i alle Kommuner. Mindretallet foreslaar derfor ved Ændringsforslag Nr. 14, at Lovforslagets Paragraf 2, der allerede nu fastslaar, at enhver Form for Huslejeregulering skal bortfalde fra 1. Maj 1925, udgaar. Mindretallet gaar ud fra den Grundbetragtning, at Huslejereguleringen ikke bør bortfalde, saa længe der er Bolignød.

Der foreligger fra Byer, hvor Huslejevæbnene allerede er ophævet, en Række

Vidnesbyrd om, at Nævnenes Ophævelse ikke har fremmet Opførelsen af Boliger. Den ofte gentagne Paastand, at Boliglovgivningen hindrede Tilvejebringelsen af de nødvendige Bygninger, har saaledes vist sig ikke at holde Stik. Nu at skabe en Situation, der senest om to Aar umuliggør Fortsættelsen af en Boliglov, afpasset efter Forholdene, kan i høj Grad befrygtes at blive skæbnesvangert, ikke blot for Købstædernes almindelige Lejere, men ogsaa for Masser af Haandværkere, handlende og andre næringsdrivende, der ikke selv ejer Ejendom. Eet er sikkert, at Boliglovgivningens Ophævelse, før Bolignøden er afhjulpet, vil fordyre Tilværelsen for en meget stor Del af Landets Befolkning, og fortrinsvis den daarligst stillede, i meget høj Grad, kun til Fordel for de nuværende Ejere, der har Lejligheder til Udlejning i ældre Ejendomme. For disse Husejere vil den forøgede Leje kapitaliseret betyde en ubegrundet Fordel paa een Gang paa Hundreder af Millioner Kroner.

Da Forholdene imidlertid stiller sig forskelligt i de forskellige Kommuner, er det Mindretallets Opfattelse, at der indenfor Lovens Gyldighedsperiode bør gives Kommunalbestyrelserne fuldstændig Frihed til at træffe Beslutning om Nævnenes Opretholdelse eller Genindførelse og om de øvrige i Lovforslaget omhandlede Kontrolforanstaltninger. Dette Synspunkt er i Virkeligheden anerkendt ved Flertallets Ændringsforslag under Nr. 16, der giver Storkøbenhavns Kommunalbestyrelser Adgang til at opretholde Nævnene indtil 1. Maj 1925. Mindretallet maa imidlertid hævde dels, at det ikke er muligt nu at fastslaa den 1. Maj 1925 som den endelige Ophørstermin, og dels, at det savner enhver Grund at udelukke Kommunalbestyrelserne i andre Kommuner, hvor Bolignøden maatte være forholdsvis lige saa omfattende, fra at træffe tilsvarende Bestemmelser. Mindretallet er af den Opfattelse, at der bør indrømmes det kommunale Selvstyre større Frihed paa dette Omraade, og stiller derfor Ændringsforslagene under Nr. 13 og 17. Da Adgangen til i bestaaende Lejemaal at ind-